

лѣзни врата и пр.), Ристичъ не можалъ да скрие отъ своето правителство личното си мнѣние:

„Едва ли можемъ да се отървемъ отъ тия задължения, пише той въ Бѣлградъ; ако сега не ги приемемъ тѣ ще ни бждатъ наложени едно по едно, и то безъ да искатъ нашето съгласие“.

Разискванията се въртѣли около исканията на сърбитѣ и условията на Виенския кабинетъ. Ристичъ формулиралъ претенцитѣ на Сърбия въ три точки:

1. Независимостъта на Сърбия,
2. Гаранция на тая независимостъ отъ страна на Европа.
3. Териториално разширение на югъ и на югоизтокъ.

Относително първитѣ два въпроси Швегелъ не възразилъ нищо. Колкото се отнася до териториалното разширение на Сърбия, баронъ Швегелъ заявилъ, че Австрия не може да се съгласи, шото границитѣ на Сърбия да се простиратъ оттаткъ Копаоникъ. За Враня, Трънъ и Пиротъ Австрия е съгласна да ѝ се дадатъ но, относително Гиланъ, Ристичъ разбралъ, че тамъ имало много арнаути и сръбското правителство ще сръбские голѣми мъчнотии.

„Напротивъ, заявилъ Ристичъ, тамъ има повече сърби отъ колкото арнаути, па и самото население е заявило, че прѣдпочита да бжде подъ сръбска власть, отъ колкото подъ българска¹⁾. Най-сетнѣ ние приемаме, че могатъ да се породатъ извѣстни мъчнотии, но ние гарантираме за мира, поне за единъ периодъ отъ едно поколѣние“.

Цѣльта на Австрия била да отдалечи — колкото се може по-далеко Сърбия отъ Нови Пазаръ и отъ желѣзницата. Австрийскиятъ прѣдставителъ казалъ, че нѣма нищо противъ присѣдиняването на Кула и околноститѣ къмъ Сърбия, но той заявилъ, че се съмнѣва, дали другитѣ сили ще одобрятъ това.

Благодарение на първенствующата роля, която Австрия бѣ успѣла да си създаде въ Европейския концертъ, благодарение на поддръжката, която ѝ идѣше отъ

¹⁾ Тогава сж вървали въ Сърбия, че Санъ-Стефанска България може да си остане.